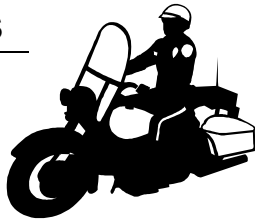

Geachte wijkbewoners

Zoals u misschien gehoord heeft is de politie bezig zich steeds meer te gaan richten op de kerntaken van de politie. Deze kerntaken zijn: opsporen van criminelen en deze aanhouden, verlenen van hulp aan mensen in nood en de veiligheid waarborgen van de samenleving. Andere sociale hulpverlening is in de toekomst niet meer de taak van de politie, maar van welzijns- en hulpverleningsorganisaties. Uiteraard werken wij wel nauw samen met deze organisaties en onze signaleringsrol blijft bestaan. Wat betekent dat nu voor u? In de eerste plaats een strenger optredend politiekorps. Ten tweede meer veiligheid op straat en ten derde soms een terugtrekkende politie op het sociale hulpverleningsgebied. U zult dus vaker op uzelf worden aangewezen. Natuurlijk, zijn er strafbare feiten gepleegd dan treedt de politie op. In het geval van burenoverlast zult u zelf stappen moeten ondernemen en bijvoorbeeld contact zoeken met de woningbouwverenigingen, die beiden een zeer goede huismeester/complexbeheerder in huis hebben gehaald.

In de toekomst willen wij ook met u, bewoners meer gaan samenwerken. Wat wij graag zien, is dat mensen die een hond bezitten en deze op willekeurige of gezette tijden uitlaten, dit dan doen op fiets en voetpaden van en naar de metrostations. Het liefst langs het Opheusdenhof en langs het Niftrikhof. De bedoeling is dat er op deze wijze meer mensen lopen op paden van en naar de metrostations. Meer sociale controle op straat geeft ook meer getuigen en daar houden daders niet van. U hoeft dus niet op te treden met uw hond, alleen maar aanwezig zijn en om u heen kijken. Ziet u iets verdachts: waarschuw de politie en wij doen de rest. Probeer ook in contact te komen met uw burens. Als men de burens kent let men ook op tijdens de afwezigheid van de burens en kunnen vreemde mensen met slechte bedoelingen minder vrij in de buurt opereren. Want een veilige buurt is een buurt waar men elkaar kent en steunt.

De buurtregisseurs: John Banen, Jules Dongor en Ronald Vorst

Spoorwegkunst

De verbreding van het spoor in Holendrecht is nu zo ver gevorderd dat men zich gaat bezighouden met het opknappen van het station zelf. De stations onderdoorgangen hebben langere muren gekregen dus dienen zij één geheel te gaan vormen. De muren worden over de volle lengte betegeld. Dus dat wordt een joekel van

een badkamermuur. Voordat er betegeld kan worden moeten de muren leeg opgeleverd worden. Het kunstwerk dat aan beide kanten hangt moet dus verwijderd en voorlopig opgeslagen worden. Simpel, zult u denken, even eraf, dan weer terug hangen, maar zo werkt dat toch niet helemaal. De bouwondernemers die dit werk uitvoeren hebben de ervaring dat het zo zondermeer verwijderen van kunstwerken hen aardig in de problemen kan brengen. De kunstenaar heeft weliswaar z'n geld ontvangen voor zijn product, maar blijft de intellectuele of zo u wilt de geestelijke eigenaar. Dus een goed overleg tussen beiden kan geen kwaad. In het artikel Spoorwegwegen (voorjaarsnummer) had ik al aangekondigd in te gaan op kunstwerken op en om het metrostation en wat je zegt moet je nakomen.

Welnu, ik wilde het volgende weten: Wie is de kunstenaar en vooral, wat wil hij ons vertellen? En heeft het kunstwerk een

naam? Om iets wijzer te worden heb ik met het GVB, de toenmalige opdrachtgever, gebeld. De technisch toezichthouder van de metrostations, de heer Frank de Vries, beloofde dat hij uit zou zoeken welke kunstenaar in 1979-1980 het kunstwerk had geleverd. Na een half uur belde hij al terug met de mededeling dat hij wel een naam bij het kunstwerk had gevonden maar dat er verder geen informatie was. Hij verwees naar het Amsterdamse Fonds voor de Kunst die mij zeker van informatie zou kunnen voorzien. Bij dit Fonds, waar ik terecht kwam bij mevrouw Marijke Jansen, kreeg ik het adres van de artiest. En de informatie was: we kennen hem, maar we weten echt niet wat hij nu doet. Ook de Gemeente was naar hem op zoek en men verzocht mij hem dat te vertellen. Even heb ik nog internet geprobeerd, maar zelfs Google gaf geen soelaas. Twee maanden was ik bezig om de kunstenaar te bellen, zonder enig resultaat. Hij leek wel van de aardbodem verdwenen. Toen heb ik maar een nederig briefje geschreven dat ik hem graag wilde spreken. En wat bleek? De kunstenaar, Schlomo Koren, verbleef in het buitenland en heeft direct na thuiskomst contact opgenomen. Nu kunnen we zaken doen!

Theo Arts (tekst) en
Rob Swart (foto's)
